

Sygn. akt V CSK 264/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku Gminy T.
przy uczestnictwie [...] Spółdzielni [...] w likwidacji w T.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 16 października 2013 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawnej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżąca powołując się na oczywistą zasadność skargi w świetle wymienionych w skardze przepisów prawa materialnego odwołuje się przede wszystkim do przerwania biegu zasiedzenia (art. 172 i 175 w zw. z art. 123 k.c.) wskutek trzykrotnego złożenia wniosku o wpis prawa własności, jednakże pomija ustalone stanowisko doktryny i judykatury, że bieg ten ulega przerwaniu tylko wskutek akcji zaczepnej skierowanej przez właściciela nieruchomości przeciwko posiadaczowi samoistnemu. Takiego charakteru nie nosi zdarzenie w postaci złożenia wniosku o wpis, o zmianę wpisu albo o założenie księgi wieczystej, posiadacz samoistny nie jest bowiem uczestnikiem postępowania wieczystoksięgowego. Nie nosi również cechy oczywistości skargi, wynikającej z samej jej treści, wskazywane uchybienie polegające na stwierdzeniu zasiedzenia mimo upływu jego terminu w toku postępowania, skoro sąd z urzędu stwierdza upływ zasiedzenia – również w toku postępowania, a skarżąca poza argumentem

przedwczesności wniosku nie wskazuje na inne okoliczności, które mogłyby wskazywać na widoczne *prima facie*, kwalifikowane uchybienia w zakresie stosowania prawa w tym zakresie.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

[aw]